

РЕШЕНИЕ

№ 2024

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 27.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Гальов

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **5180** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл.68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Делото е образувано по жалба на Министерския съвет на Република България, а с Разпореждане на съда от 15.06.2023г. /л.204 от делото/ в настоящото съдебно производство е присъединено и оспорването на Министъра на младежта и спорта. Оспорва се Решение № 171 от 27.04.2023г. на КЗД, постановено по преписка № 50 от 2021г. Иска се отмяна на административния акт, по посочени в жалбата съображения.

С протоколно Определение от проведеното на 19.09.2023г. открито заседание по делото /л.232-233 от делото/ са оставени без разглеждане жалбите на Министерския съвет на Република България, както и на „Министерството на младежта и спорта на Република България, против Решение № 171 от 27.04.2023г. на петчленен разширен състав на КЗД, а производството по делото е прекратено. Присъдени са разноски в полза на Г. С. Б., като са осъдени Министерския съвет на Република България и Министерството на младежта и спорта на Република България да ги заплати.

Срещу прекратителния акт е подадена частна жалба от Министъра на младежта и

спорта, която след надлежното ѝ администриране е изпратена на ВАС по компетентност. С Определение № 11229 от 15.11.2023г. по адм. дело № 10556 от 2023г. по описа на ВАС на РБ е прекратено производството пред касационната инстанция и е изпратено делото за произнасяне от АССГ по реда на чл.175, ал.1 от АПК. Съобразно констатациите на касационната инстанция е допусната очевидна фактическа грешка, изразяваща се в разминаване между единият от конституираните жалбоподатели описани в обстоятелствената част на съдебния протокол, обективиращ прекратителното определение и неговия диспозитив и по-конкретно по отношение на Министъра на младежта и спорта, чиято жалба също е приета за разглеждане, наред с жалбата на МС на РБ срещу Решение № 171 от 27.04.2023г. на КЗД.

С Определение № 10596 от 30.11.2023г. е допусната поправка на очевидна фактическа грешка във втория диспозитив на протоколно Определение от открито заседание по адм. дело № 5180 от 2023г. по описа на АССГ /Протокол № 139 от 19.09.2023г./, като вместо „ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба на Министерство на младежта и спорта на Република България“ да се чете ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Министъра на младежта и спорта на Република България.

Актът за поправка на ОФГ е влязъл в сила, след което делото е изпратено отново на ВАС, в изпълнение указанията от Определение № 11229 от 15.11.2023г. по адм. дело № 10556 от 2023г. по описа на ВАС, с оглед произнасяне по частната жалба на Министъра на младежта и спорта.

С Определение № 447 от 15.01.2024г. по адм. дело № 12322 от 2023г. на ВАС-Пето отделение е отменено протоколно определение № 139 от публично съдебно заседание на 19.09.2023г. по адм. дело № 5180 от 2023г. на АССГ, в ЧАСТТА, в която е оставена без разглеждане жалбата на Министъра на младежта и спорта срещу пункт Първи от Решение № 171 от 27.04.2023г. по преписка № 50 от 2021г. на Петчленен разширен заседателен състав на КЗД и е ВЪРНАТО делото на АССГ за продължаване на съдопроизводствените действия по висящата част на съдебното производство.

В актът на касационната инстанция е изтъкнато, че първата жалба- подадена от Министерския съвет на Република България е оставена без разглеждане, с вече влязло в сила съдебно определение, а освен това е влязло в сила и прекратителното определение на съда от 19.09.2023г. по втората жалба /подадена от министъра/, по отношение пункт втори пункт трети от решението на КЗД, като неоспорено в тази част.

При тези констатации и с оглед дадените задължителни указания на касационната инстанция относно разглеждане жалбата на Министъра на младежта и спорта по отношение първия пункт на Решението на КЗД, бе насрочено открито заседание, с разпределение на доказателствената тежест и конституиране на страните. Предвид факта, че първоначално като жалбоподател е конституиран и Министерския съвет на РБ, но с влязъл в сила съдебен акт неговата жалба е оставена без разглеждане, МС на РБ е конституиран като заинтересована страна в настоящият съдебен процес, доколкото е участвал в качеството на страна /ответник/ в административното производство пред КЗД и следва да бъде конституиран и в настоящия съдебен процес,

но вече в качеството на заинтересована страна, след като няма качеството на жалбоподател.

Според жалбата на Министъра на младежта и спорта на Република България по отношение на първия пункт на оспореното решение на КЗД, същото е постановено в нарушение на материалния закон, съществено нарушение на административно-производствените правила и в несъответствие с целта на закона. Заявява се, че ответната страна неправилно е интерпретирала събраните по делото доказателства. Позовава се на ЗФВС, според който насърчителни мерки, свързани с финансова подкрепа на спортните дейности в областите „спорт за всички“ и „спорт за високи постижения“ /Раздел втори на Глава 12-та/ се предоставят на спортните организации, а не на спортистите директно. Цитират се текстовете на чл.127 и чл.128 от ЗФВС относно предвидените възможности да се предоставят публични средства, като тези разпоредби не визират конкретни спортове, състезания или спортисти, т.е. възможността за финансово подпомагане според жалбоподателя не е обусловена от факта дали конкретната спортна дейност се упражнява от спортисти с или без увреждания или с какви точно увреждания. В тази връзка, оспорващият министър застъпва тезата, че тези разпоредби не създават каквито и да е предимства, за каквато и да е категория спортисти и по какъвто и да е признак, респективно не поставят други в по-неблагоприятно положение. Цитира се и уредбата относно създаване на „специализирани“ спортни клубове по обединяващ принцип „за хора с увреждания“, съответно многоспортови федерации по същия обединяващ принцип. Заявява се, че всеки от тези субекти, както и спортните клубове- техни членове могат да се възползват от финансово подпомагане за дейностите посочени в чл.127 и чл.128 от закона. При съществуващата правна уредба на финансово подпомагане, спортните организации подготвящи спортисти за участие на игрите „Дефлимпикс“ имат еднакви права с всички спортни организации. Сочи се, че по отношение на индивидуалните стимули /награди и премии/ за спортисти, треньори и длъжностни лица законодателят е ръководен от разбирането, че наградите и премиите по дефиниция са признание за изключителни постижения, в която и да е сфера на дейност и освен това, в света на спорта има обективно съществуваща йерархия на спортните състезания. По отношение на пожизнените премии за спортисти по чл.136, ал.1, т.1 от ЗФВС се предвиждат обаче само за олимпийските и паралимпийските медалисти. Изтъква се, че КЗД в оспореното решение е посочила разликите в изискванията за участие в паралимпийските игри и в игрите „Дефлимпикс“, но неправилно е заключила, че медалистите от двете състезания са лица в сравнимо сходно положение, доколкото и двете групи лица са хора с увреждания и спортисти. В подкрепа на тази теза, оспорващата страна сочи, че в света се провеждат множество международни спортни състезания за спортисти с увреждания, но участниците в което и да е от тях, съответно спечелилите медали, не са в сравнимо сходно положение, с участниците в което и да е друго състезание само защото са спортисти и са лица с увреждания. В тази връзка, според Министъра на младежта и спорта, от значение са вида на спортното състезание, специфичните правила за допускане и участие в него и/или класиране, тъй като колкото по-ограничаващи и строги са тези правила, толкова по-силна е конкуренцията за спечелване на правото на участие, респективно конкуренцията за спечелване на медали в рамките на състезанието. Предвид факта, че става въпрос за „една уникална в българското законодателство привилегия“ се обосновава

необходимостта от ограничаване на правоимащите лица до спортистите с наистина изключителни спортни постижения в състезания, общоприети за върхови в спортната йерархия. В подкрепа на тезата си, оспорващата страна изтъква и обстоятелството, че „извън подкрепата“ по чл.136, ал.1, т.1 от ЗФВС остават не само медалистите от „Дефлимпикс“, но и огромна част спортисти, независимо дали са с увреждания или не, които са спечелили медали в най-различни международни състезания. Именно факта, че състезанията в които са участвали са различни по своята същност е обуславящ за различното третиране на постиженията им. Позовава се на Наръчника на Международния Паралимпийски комитет /МПК/, представен пред КЗД, като според оспорващата страна разликата между игрите „Дефлимпикс“ и паралимпийските игри се съдържа в коренно различните правила, по които спортистите се допускат до участие в тях. Според тези правила са изисква достигането на минимални стандарти за квалификация, които са предварително определени от съответната спортна федерация и одобрени от МПК, като при това участието е ограничено и от квоти, поради което дори покрили квалификационните стандарти спортисти е възможно да не бъдат допуснати до участие. Сочи се, че за всяко издание на Паралимпийските игри, всяка международна федерация по вид спорт трябва да определи, а МПК - да одобри квалификационни правила, които обикновено се обявяват 24-30 месеца преди съответните паралимпийски игри. По отношение на игрите „Дефлимпикс“ е налице единственото изискване спортистите да имат увреждане на слуха, дефинирано като загуба на слуха от „най-малко 55 децибела в по-доброто ухо“. Други изисквания за участие в тези игри в Правилника няма, не се предвижда покриването на квалификационни критерии, аналогични на приложимите при паралимпийските игри, няма ограничения за квоти по държави. При така заявените факти и обстоятелства, оспорващият министър обосновава извода, че медалистите от двата вида игри не са спечелили медалите си при сравними сходни условия. По този начин, според възприетото от КЗД, оспорващият счита, че при еднакво третиране на медалистите от „Дефлимпикс“ с тези от паралимпийските игри би се стигнало до еднакво третиране на лица, които се намират в различни ситуации /спечелили медали в различни условия/, което „представлява също форма на дискриминация“. В обобщение, сочи се, че визираната от ответния орган разпоредба на закона не разделя спортистите с увреждания на такива от единия и такива от другия вид игри, а отразява „обективното разделение“ в действителността, в която съществуват различни по вид, структура, особености на организация и провеждане състезания, както за спортисти с увреждания, така и за такива без увреждания. Премията в случаят е предназначена като признание след прекратяване на активната състезателна кариера и в тази връзка, ако разпоредбата е разделяща по отношение на спортистите с увреждания, то тя също така разделя и спортистите без увреждания, доколкото право на премия имат само медалистите от олимпийските игри, но не и тези от други международни състезания /световни или континентални първенства по видове спорт/. Равенството пред закона не следва да се разбира като механично уравниване. Позоваването на ЕКПЧ е неотносимо, доколкото не засяга фундаментални права и свободи на личността. Колкото до предходната законова уредба, съгласно отменения чл.59б, ал.5 от ЗФВС и предвидената в нея възможност за получаване на премия и от медалисти от „Дефлимпикс“, съществуването ѝ в старата законова уредба не обосновава съществуването на такава норма и в действащия закон.

Заинтересованата страна- Г. С. Б., лично и чрез упълномощен представител оспорва жалбата, като неоснователна.

Заинтересованата страна- Министерски съвет на Република България, застъпва становище за основателност на подадената жалба. Изразява становище, че с произнасянето си КЗД е излязла извън правомощията си и постановеното решение е нищожно, а в условието на евентуалност, счита, че е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, в съответната процесна част. Солидаризира се с тезата на оспорващият министър, че двата вида спортисти не са лица в сходно положение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-СОФИЯ ГРАД, в настоящият състав, като съобрази доводите и становищата на страните, събраните по делото доказателства и въз основа разпоредбите на закона, установи следното от фактическа и правна страна:

Жалбата на Министъра на младежта и спорта е процесуално ДОПУСТИМА, още повече, че съгласно дадените задължителни указания в съдебното определение на ВАС по адм. дело № 12322 от 2023г. след отмяна на прекратителното определение в частта по пункт първи от решението на КЗД е указано продължаване на съдопроизводствените действия по разглеждане на жалбата на министъра, в тази част по пункт първи от решението на КЗД, като по отношение на втория и третия пункт от решението на КЗД, прекратителното определение на АССГ от 19.09.2023г. е влязло в законна сила, като необжалвано.

Процесното административно производство пред КЗД е образувано по повод подадена жалба от Г. Б.- вх.№ 44-00-603 от 22.02.2021г. относно дискриминация по признаци „обществено положение“ и „увреждане“ срещу Министерството на младежта и спорта. В нея подробно се описва здравословното ѝ състояние, с оглед поставена диагноза за увреждане на слуха, както и драги здравословни проблеми, завършеното образование, в хронология се описва спортната ѝ кариера, респективно спечелените отличия във времето от участие в международния спортен календар. Изброени са видовете медали от различните първенства, в които е участвала, в това число 2 от олимпийски игри за глухи „Дефлимпикс“ /Г. 2009г. и София 2013г/. В тази връзка, са посочени и множеството призове и награди, вкл. от Министерството на младежта и спорта и Българския олимпийски комитет. Описва, че през 2017г. и 2018г. е получавала пожизнена месечна пенсия, съгласно промени в Закона за физическото възпитание и спорта /ЗФВС/, а именно нормата на чл.59б, ал.5, вр. с ал.3 от ЗФВС. От м.януари 2019г. изплащането на пожизнените месечни пенсии на състезателите, спечелили медали от Дефлимпикс игри било преустановено, за което е получила ел.съобщение от съответната спортна федерация, че съгласно новият закон за спорта няма да получава повече пожизнени месечни премии.

Съгласно пункт Първи от Решение № 171 от 27.04.2023г. по преписка № 50 от 2021г. на Петчленен разширен заседателен състав на КЗД, с което:

Установява, по жалба на Г. С. Б., че в Закона за физическото възпитание и спорт не са предвидени насърчителни мерки, спрямо спортистите, участващи в игрите за глухи „Дефлимпикс“, като по този начин не са изравнени възможностите им за

участие в спортни мероприятия и признаване на постиженията им спрямо останалите спортисти с увреждания, за които са предвидени конкретни насърчителни мерки, което води до неравно третиране и представлява форма на непряка дискриминация, по смисъла на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр, във връзка с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр на основата на признаците „обществено положение“ и „увреждане“.

В останалата част решението на КЗД не е предмет на настоящото производство, след влизане в сила на прекратителното определение досежно обжалването на пункт втори и пункт трети от решението.

С процесното решение КЗД установила, че по отношение на Г. Б., че безспорно е лице с увреждане въз основа на представените медицински документи, като оплакването е срещу текста на чл.136, ал.1, т.1 от ЗФВС /ДВ, бр.86 от 18.10.2018г., в сила от 18.01.2019г./ на основание признаците обществено положение и увреждане.

Безспорно е установено, че е с увреждане, с оглед представените медицински документи, като и е определена 62% трайно намалена работоспособност.

Изтъкнато е безспорното обстоятелство и относно наличието на множество награди на Г. Б., подробно описани както в жалбата, така и в доклада-заключение. Посочен е издаденият сертификат № 74 от Председателя на БОК, в уверение на това, че Г. Б. е носител на „Златна значка на БОК“ за принос към Олимпийското движение в България. При това положение, като безспорно доказал се спортист Г. Б. е носител и на признаците обществено положение и увреждане. Коментирана е старата правна уредба, а именно чл.59б, ал.5 /в сила от 01.01.2013г/ от отменените ЗФВС, според която медалистите от игрите „Дефлимпикс“, прекратили състезателната си кариера са имали право на пожизнена месечна премия в посочените от закона размери. Сравнена е разпоредбата от действащия към момента закон, в сила от 18.01.2019г., според която не е предвидено тези медалисти от игрите „Дефлимпикс“ да получават такава премия.

Коментирано е и становището на ответника в адм.производство, че основанието за включване на медалисти от игрите „Дефлимпикс“ тогава в кръга от лица получаващи премия е обусловено от домакинството на София на Летните игри „Дефлимпикс“ през 2013г., с което придобиват и по-голяма популярност в страната. Обсъден е отговора на К.Д. /спортен директор на МОК/ относно статута на тези игри, според който нямали статут на олимпийски, респективно спечелилите медали в тези игри не се считат за олимпийски шампиони. Въз основа подготвен и приет проект на МС, в действащият закон е отпаднала възможността за отпускане на пожизнена пенсия на медалистите от тези игри.

Съставът на КЗД е отчел наличието на съществени разлики между трите вида игри- Олимпийските игри, Паралимпийските игри и игрите Дефлимпикс, в това число и Наръчника на МПК, на който се позовава оспорваният министър. Изтъкнато е и обстоятелството, че от данните по преписката става ясно, че до участие в игрите Дефлимпикс се допускат само спортисти с увреждане на слуха, като се организират от Международния комитет за спорт на глухите. Съобразено е обстоятелството, че няма други изисквания за участие, освен загубата на слуха от най-малко 55 децибела в по-доброто ухо.

Петчленният състав на КЗД не споделя становището на Министъра на младежта и спорта и МС, че спортистите-медалисти от двата вида игри за хора с увреждания не следва да се разглеждат като лица в сравнимо сходно положение, след

като и за двете групи са налице увреждания, като и двете категории са спортисти. В тази връзка, обосновава се извод, че държавата следва да предвиди конкретни позитивни мерки, а с разграничението на паралимпийците от медалистите Дефлимпикс в процесната норма на чл.136, ал.1, т.1 от действащия закон се нарушава по същество императивното правило за еднакво третиране, респективно е констатирана дискриминация, по-конкретно непряка дискриминация, съгласно чл.4, ал.3, вр. с ал.1 от ЗЗДискр по признаците *обществено положение* и *увреждане*.

Съдът намира решението на КЗД в процесната част за постановено от компетентен колективен административен орган, в изискуемият кворум, постановено в предвидената от закона писмена форма и съдържащо необходимите реквизити. В хода на производството пред административния орган не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а постановеното решение е изготвено в унисон в относимите норми на материалния закон и неговите цели. Това е така, поради следното:

Неоснователна е тезата на заинтересованата страна МС на РБ, че при произнасянето си комисията е излязла от своите правомощия и постановеното решение е нищожно. Напротив, колективният орган, в изискуемият петчленен разширен състав е постановил едно валидно решение, изцяло в съответствие със своята материална компетентност. В случаят ответната страна по делото не е излязла извън своите правомощия, а е процедирали именно във връзка с образуваното административно производство и в корелативна връзка с направените от жалбоподателя Г.Б. оплаквания, като е преценила детайлно всички относими факти и обстоятелства, респективно събраните доказателствени материали вкл. относно различното организиране и правила за отделните видове игри, вкл. сравняваните паралимпийски медалисти и Дефлимпикс.

Предвид постоянната съдебна практика на Съда на Европейския съюз (ЕС), съгласно която дискриминация е налице при прилагането на различни правила към сходни положения или при прилагането на едно и също правило към различни положения. Заради това принципът за равенство в третирането изисква еднаквите случаи да бъдат третирани по един и същи начин и забранява сходното третиране на различни случаи. Следователно, забраната за дискриминация не позволява две групи лица в сходно положение да бъдат третирани по различен начин. Съгласно § 1, т.7 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗДискр. „неблагоприятно третиране“ е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. За да се установи дискриминация, е необходимо коректно да бъде посочено лице - сравнител, поставено в по-благоприятни условия от жалбоподателя пред КЗД на базата на признаците по ал. 1 на чл. 4 от ЗЗДискр. или "чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика". Сравнението, в този смисъл, се приема като основен и задължителен елемент от фактическия състав на всеки един от двата вида дискриминация и наличието му е основание да се приеме, че е налице по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя спрямо "друго лице при сравними сходни обстоятелства" или "чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими". За да бъде посочено адекватно едно лице като сравнител, същото следва да бъде поставено при сравними сходни обстоятелства.

Не може да се сподели тезата на оспорващата страна по делото, че двете групи не

са лица в сходно положение, защото има различни правила за двата вида игри. В случаят, специфичните изисквания за отделните игри не са меродавни за определяне на медалистите от двата вида игри като годни за сравнение категории лица.

Фактът, че предходно действащата нормативна уредба ги е приравнила е достатъчно показателен за равностойното им положение, в противен случай, ако се приеме обратното означава да се приемат като заслужили за премия медалисти само лицата с увреждания, които са всички останали, но не и спортистите с увреден слух. При положение, че точно това обстоятелство е основният критерий за допускане до участие в игрите Дефлимпикс, приемането на тезата, че тези спортисти-медалисти не са от ранга на спортистите-медалисти, които заслужават такава премия означава практически да се отрече правото на медалистите от втория вид игри, които са обособени само по конкретното увреждане /на слуха/. Следователно, медалистите-паралимпийци са поставени в по-благоприятно положение спрямо медалистите от игрите Дефлимпикс. Не би могло да се приеме тезата на оспорващата страна, че след като са налице по-различни изисквания за участие в игрите, медалистите от втория вид игри за лица с увреждане не са от необходимия ранг на паралимпийците, при положение, че и в двата случая става въпрос за спортисти на световни спортни мероприятия, които са с увреждания. В случаят, меродавно е недопускането до участие в игрите, а резултата от това участие и именно получаването на съответен медал, който дава правото на премия, поради което разграничителния критерий, който разделя двете категории медалисти с увреждания е израз на непряка дискриминация, както правилно е установила и КЗД.

Съставът на КЗД, постановил процесното решение приел, че няма обективност в оправданието, че „Паралимпийските игри“ са с различен статут от игрите Дефлимпикс и счел, единствената разлика е само в състезателите, които имат двигателни или други здравословни проблеми, също най-вероятно и в начина на подготовката им, тренировките на състезателите с увреждания, за които без съмнение е по-трудно, но не и в статута им, защото и състезателите в неравностойно положение, както другите състезатели са олимпийски шампиони, олимпийски медалисти.

33Дискр. съдържа изключения, визирани в чл.7 от него, но транспонира в националното ни законодателство и редица директиви на ЕС относно борбата с дискриминацията в различни сфери на обществения живот. Някои норми от тези директиви са с потенциален директен ефект, всички държави-членки и всички нейни органи са длъжни да предприемат мерки за постигане целите на съответната директива, както и да тълкуват и прилагат националното си право съобразено с правото на ЕС. Заради това при преценката дали евентуалната пряка дискриминация, основана на горепосочените характеристики, може да бъде оправдана, следва да се извърши не само в контекста на разпоредбата на чл. 7 от 33Дискр., а с оглед на приложимия релевантен стандарт, установен в европейската и международна практика.

Съдът в настоящия състав споделя извода за съществуваща проява на дискриминация. Действително е налице форма на неблагоприятно третиране. Без значение за спора е и съдържанието на писмо вх. № 40-00-28/1/02.12.2017г. според което писмо игрите Дефлимпикс не са олимпийски такива, след като участниците в тези игри са доказали принос за Олимпийското движение, за което свидетелстват и самите отличия на Г. Б. цитирани по-горе, напълно нелогично е тяхното изключване от режима на подпомагане с премия, каквото е осъществено с действащата редакция

на законовата норма.

Според текста на чл.4, ал.1 ЗЗДискр *Забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.*

Съгласно чл.4, ал.2 от ЗЗДискр. *„Пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства“*

Нормата на чл. 9 ЗЗДискр указва, че в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е дискриминирана, представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен, а въпреки представените доказателства, обсъдени подробно и в решението на КЗД не се доказва липсата на нарушение на този принцип с така направеното разграничение на медалистите-спортисти от двата вида игри.

В случаят, други видове спортисти въобще не са сравнявани, поради което доводите на оспорващия в тази насока не могат да бъдат обсъждани, като ирелевантни към производството и неотнормирани към конкретното оспорено решение. Нещо повече, други категории спортисти въобще не се и твърди да са били включвани в кръга от спортисти-медалисти получаващи премията, за разлика от игрите Дефлипмикс.

Обобщено, жалбата на Министъра на младежта и спорта срещу пункт първи от решението на КЗД е НЕОСНОВАТЕЛНА и следвар да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното, на основание чл.172, ал.2, вр. с ал.1 от АПК, Административен съд- София-град, второ отделение, 53 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Министъра на младежта и спорта срещу пункт Първи от Решение № 171 от 27.04.2023г. по преписка № 50 от 2021г. на Петчленен разширен заседателен състав на КЗД, като НЕОСНОВАТЕЛНА.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните с касационна жалба пред ВАС на РБ, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: